

Cserna-Szabó András

A „Törpe” meséje

JELENTÉS

Szigorúan bizalmas!

Címzett: Oprea ezredes, Politikai Rendőrség, Cluj

Tárgy: A „Teológus” fedőnevű bizalmas nyomozás. A bizalmas nyomozást társadalomra veszélyes csoportban való aktív részvétel gyanúja alapján folytatjuk. Célunk a célszemély ellenzéki kapcsolatainak mélyebb felderítése, társadalomra veszélyes tevékenységének, magatartásának, megnyilvánulásainak bizonyítása, operatív és jogi erejű bizonyítékok beszerzésével.

A „Teológus” fedőnevű célszemély [továbbiakban „Célszemély”] a tábornok elvtársnál járt „nálunk” [Strada Traian 27.] útlevélügyben. Én az épület előtt vártam, és távozásakor észrevétlenül „ráragadtam”, ahogy azt a tanfolyamon tanultuk. „Tisztes távolból” követtem. Közben a „România Liberă” legfrissebb számát tartottam kinyitva az arcom előtt, hogy a Célszemély ne vegyen észre. [Előzőleg egy fekete bőresernyővel tettem ugyanezt, de kollégáim szerint túl feltűnő voltam, az ernyő ugyanis úgy festett, mint egy hatalmas denevér!] A Célszemély igen sok alkoholt fogyaszt – bár azt terjeszti ismerősei körében, hogy csak napszállta után iszik –, így ezúttal is egy vendéglátóipari egységbe tartott, az ún. „Darvas-féle vendéglőbe”. Már régen Dunărea étteremnek hívják, de „ezek” ragaszkodnak a régi reakciós nevekhez, mintegy ellenállásból: „Darvas”, „Zokogó Majom”, „New York” stb. Az étkezde a magyarok körében kultikus jelentőségű, a negyvenes évek első felében „Erdélyi flekkenező” néven futott, de mindenki csak „Darvasnak” nevezte a bérlő után. Állítólag Darvas neje, „Darvasné” vagy „Darvas mama” találta fel a „vargabéles” nevű édességet. [Ez véleményem szerint nem igaz, mert, ha igaz lenne, akkor nem „varga-”, hanem „darvasbéles” lenne a neve.] Akkoriban „sikk” volt itt vacsorázni, a városban forgató pesti sztárszínészek is ide jártak esténként: Sárdi Jánostól Jávor Pálon át a nyilas Szeleczky Zitáig. Ment a horthysta daj-daj, gondolhatják! Még a kis Horthy is mulatott itt, még mielőtt lezuhant volna gépével a szovjet sztyeppén. Beugrunk a nagybögőbe, eccer élünk, sose halunk meg! Sőt, reggelente taxi vitte a Darvasból a meleg vargabélest a kolozsvári repülőtérre a budapesti járathoz, hogy ebédjük végén már a Gundel burzsoá vendégei is ezt a nacionalista-sovinisza desszertet fogyaszthassák. Darvasról tudni kell, hogy a háború után politikai okok miatt börtönbüntetésre ítélte a népi demokrácia [név szerint Duca elvtárs, a megyei párttitkár húzta el a nótáját]. Így azután a nagyenyedi börtönmenzát igazgatta „Darvas papa” három évig. Gyerekei Amerikába szöktek. „Darvas mama” [már halott] mindkét lányának egy-egy kézzel írott szakácskönyvet ajándékozott, azzal, hogy a vargabéles titkos receptjét senkinek se mutassák meg. Lássunk tisztán: ez ipari kémkedés! Kicsempésztek kommunista államunkból az „U.S.A.-ba” egy olyan receptet, mely egyedül a Román Szocialista Köztársaság tulajdonát képezi. [Az anyukám „vargabéles”-receptjét mellékeltem, lásd „I. sz. melléklet”.]

De térjünk vissza a Célszemélyre. Fekete napszemüveggel akarta álcázni magát a „Darvas” [tudjuk, nem Darvas] teraszán, de engem „nem vert át”. Ahhoz „hamarabb kellett volna felkelnie”! A mellette lévő asztalhoz települtem, hogy mindent jól halljak és lássak. Az asztalra helyeztem „álcázótáskámat”, melyben „Robot Star II.” márkájú fényképezőgépem rejtőzött. Ily módon számos felvételt tudtam készíteni Célszemélyről. Egészen pontosan ötvenet, ennyi filmkocka van ugyanis a gépben. [Képeket lásd: „II. sz. melléklet”.] Célszemély olcsó rumot rendelt, egyiket itta a másik után. [Megjegyzem, furcsa, de Célszemély és „Darvas papa” bár nem egy korosztály, de nagyon hasonlítanak, mindkettő ún. „férfiszépség”, egy csipetnyi örmény beütéssel! Ezredes úr, higgye el, nem vagyok „homokos”, de ami szép, az szép.] Szóval a Célszemély a teraszon úgy tett, mintha csak egyedül, „céltalanul” üldögélne, de én jól tudtam, hogy vár valakire. Ezt a valakit magamban rögvest el is neveztem „Illetőnek”. És az Illető pár perc múlva be is futott. Úgy tett, mintha csak véletlenül „futottak volna össze” a Célszeméllyel. Olcsó színjáték következett: „Hát te itt?” „Csak úgy beugrottam! Ezer éve nem láttalak. Mi újság, cimbora?” Satöbbi. Persze, valószínűleg előre leszerezett találkozó volt. Nem sejtették, hogy a szomszéd asztalnál a „szocializmus buzgó öre”, ahogy az ezredes elvtárs nevezett a tanfolyamon, ül. Célszemély erőltetett mosollyal „vörös kutyákról” beszélt. Először azt hittem, hogy ismerőse sintér, és rőt színű ebekhez kíván protekcióval jutni ily módon. De tévedtem. Mint későbbi párbeszédükből világosan kiderült, a „vörös kutyák” kifejezést a Célszemély szocialista államunk felső vezetésére értette, akik nem adtak neki útlevelet, pedig Budapesten filmet forgatnak az egyik novellájából, és onnan hivatalos meghívó irattal rendelkezik. Célszemély később azzal a történettel „szórakoztatta” ismerősét [ezt a „sztorit” gyakran elmeséli, nem először hallgattam meg, lásd előző jelentéseimet], hogy ő a Majális [ma: Republicii] utcán a Charité szanatóriumban jött világra [1936], mert a Majális utca elején volt a családi házuk [egykori burzsuj villanegyed]. Ezt a házat [a környező házakkal együtt] az államvédelmi hatóság '49-ben kisajátította „saját céljaira”, és ő [a Célszemély] két hónapot töltött itt letartóztatása után a Securitate földalatti fogdájában, egyszer még a „saját kertjükből” a „saját gyerekszobájába” is belátott. Nem kívánok beleszólni a felső vezetés stratégiai megfontolásaiba, de jelezném, hogy nem kellene hagyni, hogy az államrend ellenségei ilyen logisztikai „titkokat” fecsegjenek ki civilek előtt. [Felhívnam a figyelmet Célszemély apjának rovott múltjára is! A magyar fasiszta rendszerben bankárként működött, városunk „klerikális burzsoáziájának” „jeles” tagja, kiemelkedő népnúzó volt! Grófokkal parolázott, hogy mást ne mondjak, Bánffyval. Börtönviselt, akár a fia. „Alma és a fája”!]

Célszemély egyre több rumot ivott, így hát nekem is muszáj volt, konspirációs indokból én is lehajtottam néhány pohárral, ha nem iszom, az előbb-utóbb gyanúsá válhatott volna. Hát mit csinál itt ez az emberke a szomszéd asztalnál? Nem iszik semmit? Nem tán ügynök? – kérdezhették volna, joggal! Hogy végképp elkerüljem a gyanúnak még az „árnyékát” is, gyorsan megettem egy töltött káposztát és egy „borjú” bécsit uborkasalátával. [Számilát csatoltam a „III. sz. mellékletben”.] Szóval Célszemélynek a rumtól jócskán megeredt a nyelve, és persze – álcázási képességeimnek is köszönhetően: a művirággal teli „szocreál váza” mögé bújtam – fogalma sem volt arról, hogy mindent hallok. A hamutartó aljára ún. „poloskát”, vagyis apró hangrögzítő készüléket szereltem, és a pincérre bízom, hogy cserélje ki az asztalon

lévő, teli hamutállal. Sajnos a hangfelvétel nem lett kielégítő minőségű, főleg a csikkek elnyomásának művelete zavar be szörnyen a hangminőségbe. Igazából csak bizonyos részek hallhatók jól, más részek inkább csak kikövetkeztethetők vagy egyáltalán nem értelmezhetők. Célszemély ismerőse, az „Illető” gúnyosan a „szamosújvári szép napokat” emlegette, meg egy Bivaly Dénkó nevű sárkányeregetőt, ebből arra következtettem, hogy ez az Illető együtt töltötte Célszeméllyel börtönbüntetését a szamosújvári börtönben. Ebből pedig azt a következtetést lehet levonni (erre külön is felhívnám a Szerv figyelmét, mintegy nyomatékosan), hogy „ezek” majd’ húsz év után is együtt vannak, szervezkednek, konspirálnak. Lehet, hogy az IKESZ, azaz az Illegális Kommunistaellenes Szervezet mai napig él, és a Szervnek mindez elkerülte volna a figyelmét? Jobb lesz figyelni, én mondom, elvtársak, de hát azért vagyok én itt, hogy figyeljek!

Valami dévaj síkirándulásról beszélt Célszemély, ami a közelmúltban (téli!) zajlott le, talán a Radnai-havasokat emlegette (a felvételen sajnos nem jól hallható), és csupa ilyesmiket zagyvált össze: „a virágzó rétre jeges felhő ereszkedett, a holtág halmjai között üveges kása csillogott, a magasból havas tisztások világítottak”, vagy „a völgykatlan fölött felhő húzott el, a földön, lucskos fűcsomók között a havas eső üveges ikrái peregetek”, vagy éppen „a fenyvesből éppen csak kibukkant a bérc, messzire el lehetett róla látni a határon túlra, az erdővidék egymást követő kék vonulataira, a legutolsó halmok mögül, talán már a róna messziségéből sötét füst emelkedett, az égbolt nagy részét keleten, mintha máris az éjszaka közelednék, lila függöny takarta, s ahogy a nap emelkedett, tompultak a távoli színek...” Aztán mindenféle bársonyfenekű és fehér cubakú nőszemélyekről beszélt, akikkel – sejtésem szerint – szexuális kapcsolatot létesíthetett a hegyekben. Nem részletezném! Ennyit a szocialista erkölcsről!!!! Úgy tudtam, a proletárdiktatúra megszüntette már a prostitúció intézményét, de hát csalódnom kellett! Később áttért kulináris élményekre, receptekre: juhsajt, orda, tejfölös-zellerleveses krumpliceves, rókagomba-paprikás stb. Hogyan kell a denaturált szeszt kenyérbélen, szivacsos vargányán vagy törött áfonyán (esetleg kapcán, faszénen vagy egy marék földön) átszűrni. (Elnézést a szubjektív felvetésért, de nem tudom magamban tartani: ezek a lóhúgyot is kétfőfára isszák, ha alkoholt sejtenek benne!) Na, gondoltam, Célszemély és Illető szórakoznak velem, észrevettek, dekonspirálódás esete forog fenn. Rövid, de tartalmas pályafutásom során több ízben is előfordult már velem, hogy a célszemélyek – miután felfedezték nemkívánatos jelenléteket – semmitmondó részletekről, lényegtelen, pimf, érdektelen dolgokról (pl. időjárás, szerelmi ügyek, futballeredmények, emésztési kérdések stb.) kezdtek el vég nélkül beszélni. De hamarosan rá kellett jönnöm, ezúttal nem buktam le, csak éppen Célszemélynek valóban ezek a kedvenc témái: hegységek, gerincek, bércek, tisztások, fenyveserdők végtelen természeti leírása, rossz életű nők és még rosszabb szeszek aprólékos jellemzése, „cifrázása”. Már-már távoztam volna a helyszínről (Strada Dacia nr. 1.), mikor végre a lényegre tértek. Célszemély részletesen beszámolt ismerősének (az Illető azonosítása folyamatban van, róla is készült a „Robot Starral” jó néhány felvétel) egy rendkívül, sőt már-már ijesztően és természetellenesen kövér, NSZK-állampolgárságú kamionsofőrrel, aki félig talán török, „Ustasa” vagy „Musztafa” (nem hallható tisztán a felvételen) Mukkermannak hívják, minden csütörtökön belép a Román Szocialista Köztársaság határára, állítólag fagyasztott birkahúst szállítmányoz.

Sejtésem szerint (és az én sejtéseim ritkán „csalnak”) ez a Mukkerman kapcsolatban állhat a Célszeméllyel vagy a Célszemély csoportjával. A fagyasztott birkában talán röplapokat vagy egyenesen robbanószert, esetleg fegyvert csempészik, és azokat valószínűleg átadja a még mindig működő IKESZ tagjainak. Kérdés: ki pénzeli Mukkerman? Talán a magyarok? Esetleg az NSZK? Amerika? Pablo Escobar? Vagy – ne adj Isten! – a NATO? Ezek csak kérdések, de jobb lesz utánuk nézni, annyit mondhatok, hiszen még nincs baj, de lehet! Talán nem lenne felesleges, ha jelen akta a „Kárpátok Génusza” elé kerülne, hiszen itt egy igen nagy „horderejű” ügyről van szó, amely jelentős veszélyt jelenthet a szocialista államhatalom részére.

Talán mégiscsak „kiszúrtak”, mert hirtelen a „távozás hímes mezejére” léptek. Intettek a pincérnek, fizettek, és sietve elhagyták a Darvas-féle vendéglő területét. Én azonban nem hagytam magam, magamhoz vettem a „poloskás” hamutartót (jól tudom, a poloskákkal minden esetben el kell számolni, nem hagyhatók „terepen”), és puha gazalléptekkel észrevétlenül nyomukban maradtam. Természetesen nem haza mentek aludni (züllött, kocsmajáró életmódot folytat Célszemély), hanem a Cola bárba (a Melody hotel emeletén létesített „művészklub”, persze ezek a „Melodyt” is csak „Centrálnak” hívják). Szinte ujjongtam örömben, hiszen ezt a létesítményt mi létesítettük, hogy a „művészeket” meg tudjuk figyelni. A „Cola bár” megnyitása a politikai rendőrség agyából pattant ki, konkrétan a szeretve tisztelt ezredes elvtárs fejéből (mint Zeusz fejéből Pallas Athéné), mégpedig a célból, hogy a lehető legkényelmesebben tudjuk föltérképezni a „magyar művészvilág” kapcsolatainak szövevényes szálait. A Cola bár a bizonyíték arra, hogy a Securitate szakmai ösztönei nem alszanak, éberek. Ahogy az ezredes úr fogalmazott a tanfolyamon: a Cola bár a politikai rendőrség gyakorlótere. Ide a művészek „lazítani” járnak, így a magánélet apróbb titkaira is fény derülhet, és ebben a nyitott képeskönyvben mi, figyelők zavartalanul szemlélődhetünk. A művészek itt nem túlságosan zavartatják magukat. „Üvegfalú kelepce ez, és a művészek önszántukból sétálnak be” – ez utóbbi mondatot biztos felismerte az ezredes úr, a tanfolyami jegyzeteimből másoltam ide. Szóval a Célszemély és az Illető is beszéltek az üvegfalú kelepcebe. Itt még a kilincs is be van „poloskázva”! A falba építve kamerák. Végre nem kellett ügyetlenkednem a hamutartóval. Kiváló minőségű hangfelvételek születtek, hála annak, hogy megérkezésemkor rögvest átvettem a pincér „szerepét”, majd miután felvettem Célszemély és baráti társaságának (néhányat már igen jól ismerek!) rendelését (rum, rum, rum), a bepoloskázott golyóstollamat „véletlenül” az asztalon „felejtettem”. Persze mindez szinte felesleges volt, be volt poloskázva a művirág az asztali vázában, a karosszék „karja”, a lámpa, a konnector, ezenkívül (ha ez nem lenne elég) két beépített ügynökünk is jelen volt a „baráti társaságban”. Innentől tehát nincs bizonytalanság, tények vannak, kérem, szigorú, jól dokumentált tények! Sorolom: az összeesküvésben nemcsak az az NSZK-állampolgárságú török személy van benne „nyakig” (a kövér kamionsofőr!), de egy Pop Iván (vagy Ivan Pop) nevű, valószínűleg román nemzetiségű román állampolgár is, akinek foglalkozását nem ismerjük (neve alapján táncdalénekes lehet, de tudom, az ügynöknek nem feladata a találgatás). Ivan Popról csupán annyit árult el a Célszemély, hogy „menyétszínű”. Ezen a nyomon már el lehet indulni, nem hiszem, hogy olyan sok menyétszínű táncdalénekes lenne hazánkban. Szűkül a kör! – ahogy mondani szokás. Aztán: egy bizonyos „Baba” (lehet, hogy bece- vagy fedőnév),

vezetékneve Rotunda, és a Célszemély magára mutatva hozzátette cinikus, ravasz, „skalpvadász” mosollyal: „hágó”, amit csakis úgy tudok értelmezni, hogy a Célszemély „meghágta” ezt a bizonyos Babát, mint a „bársonyfenekút” vagy a „fehér cubákút”. „Sodoma” és „Gomora”! Lehet, be kellene vonni a nyomozásba az erkölcsrendészetet és egy munkaterápiás alkoholelvonó intézetet is, mert ezek nemcsak szervezkednek, de erkölcstelenkednek és vedelnek is, „cefetül” ám! És akkor még nem beszéltünk arról, vajon „kábitószert” csempészik-e hájredői között az a bizonyos hatszáz kilós Usztasa vagy Musztafa! Tudjuk, ez a fajta tevékenység nem áll messze a kapitalista országok tehergépjármű-vezetőitől!

Innentől kezdve megint csak bizonytalanná válik a jelentés, mert ugyan a poloskák remekül működtek, de a tengernyi rumtól Célszemély szavai „kásássá” lettek, nyelve nem mozgott már gördülékenyen, „konkrétan” alig lehet érteni, mit mond. Benne van az ügyben minden bizonnyal egy „Befőttesüveg” fedőnevű ezredes. Talán még egy háború előtti tisztról van szó, feltételezésem szerint Antonescu „marsall” egyik közeli emberéről, aki mai napig a havasokban bujkál, és, íme, szervezkedik. A „Befőttesüveg” fedőnév pedig minden bizonnyal arra utal, hogy ez az egykori katonai személy a Molotov-koktél készítéséhez nem sörös- vagy borospalackot, hanem befőttesüveget használ. Az ellenség azt hiszi, lám-lám, kapunk egy kis áfonyakompót, milyen kedves gesztus, azzal bumm, „mennek is a levesbe”! A szervezkedés egészen biztosan nemzetközi jellegű, és nemcsak a béketábor országaira terjed ki, hanem a Német Szövetségi Köztársaságra, Törökországra, és van egy „Coca” nevű kisasszony is, ő talán az F.B.I.-nak dolgozik! [Talán nem a valóságtól elrugaszkodott sejtés, hogy a „Coca” fedőnév a „Coca Colá”-ra, a hanyatló Nyugat legjellegzetesebb italára utal.] Nem beszélve az olaszokról, Célszemély többször emlegetett egy bizonyos Punto Sinistra nevű személyt. Egy Aron Wargotzki nevű lengyel lehet „a földalatti mozgalom” feje [személyleírása: leégett a lába és folyton pipázik, adjanak ki azonnal körözüst]. Szóval az ügybe érdemes lenne bevonni a magyar titkosszolgálatot(?), a lengyel elhárítást, a Stasit és persze elsősorban a K.G.B.-t. Ez utóbbit már csak azért is, mert Célszemély egy ízben „szovjet műfülről” beszélt, ami talán egy lehallgatókészülék. Vajon ők is lehallgatnak minket? Micsoda kisregényt lehetne ebből írni: „A megfigyelő megfigyelése”, sőt: „A megfigyelők megfigyelőjének megfigyeléséről”. Valószínűsíthető, hogy a „titkos találkák” színhelye nemcsak a Radnai-havasok, hanem a Szent Anna-tó is, a székelyek kultikus helye. Itt fut össze a nemzetközi csöcselék: németek, örmények, olaszok, magyarok, románok, lengyelek, törökök stb., és „vadkempingezésnek” [sütés-főzés, ivászat, dárídó, fürdés, sátorozás, üzekedés, tábortűz, gitározás] álcázott szervezkedést folytatnak. Legalábbis, ha lehet hinni a rumtól jócskán elázott Célszemély szavainak. Az elhangzott nevekről egy külön listát készítettem ábécésorrendben, kérem, ellenőrizzék [lásd „a IV. sz. mellékletben”]. Valószínűleg álnevek! Vagy művésznevek. Jelezném, hogy művész és felforgató között a „mezsgye” igen vékony...

Végezetül tájékoztatom az államvédelmi Szervet, hogy Célszemély „dárídózása” és „sztorizgatása” végeztével a Cola bárból pofáttalanul magával vitte „poloskás” tollamat [raktári száma: P33-44KL]. Sajnos nem tudtam ebben megakadályozni, mert akkor szerencsétlen módon dekonspirálódtam volna. Ezért sajnálatos módon nem tudok elszámolni a Felszerelési Osztály felé ezzel a munkaeszközzel. Kérem ezredes elvtársat, hogy ez ügyben járjon el, hiszen a Felszerelési Osztály most rajtam követeli

a „poloskás” toll árát, ami egyébként kéthavi bérem. Jelentem, házkutatás folytán is megpróbáltam a tollat visszaszerezni, de sikertelenül, mert valószínűleg magánál hordja a Célszemély. „Bosszúból” magammal hoztam a Célszemély lakásából a Radnai-havasok régi katonai térképét, otthonomban konyhaasztal-terítőnek használok. [Ma reggel, ahogy burduftúrós puliszkámot ettem – némi róka-gomba-paprikással, mert hajnalban szokásom szerint gombászni voltam –, és „falatozás” közben e térképet bámultam „unottan”, hirtelen „megakadt” a szemem egy patakocska nevéen. „Dobrin”. Nem tartozik szorosan a tárgyhoz, de azt hiszem, vagyunk olyan személyes jó kapcsolatban az ezredes úrral, hogy elárulhatom: hirtelen belém nyilallt, valahol arrafelé kéne élni. Pedig sose voltam még ott, nem is hallottam róla. Hogy mit csinálnék ott? Mit tudom én... A falu vége felé, a fedeles fahíd alatt fehér zuhatagokkal átvonuló Dobrin patak partján ülnék, és a lábamat áztatnám. Ráférne, mert ezektől a ma kereskedelembe kapható bolgár műszálmunkásoktól olyan lábszággal küzdök, hogy ehhez képest a döngkút, a pöcegödör és a megrohadt hering is mind csak francia parfümök! Vagy néha fényes ollómmal megstuccolnám kicsit némely ismerősöm haját. Esetleg homok alatt üveglapokat homályosítanék. Netán egy túrásokkal teli rét peremén mászkálnék négykézláb a buckák között, és vállig érő vastag kesztyűfeleséggel időnként egész karommal benyúlnék a föld alá, valamilyen rejtett kis üregbe, hogy mormotát fogjak. Most miért? A mormota finom falat, és bundájáért dollárban fizetnek! Esetleg sakkoznék vagy a néptelen országúton furikáznék piros furgonnal. És onnan is lenne mit jelenteni, ebben egészen biztos vagyok, ezredes úr...]

Végül – mintegy a nyomatékositás kedvéért – feltenném a kérdést a Szervnek: Miért tart egy civil a lakásában katonai térképet? Csak nem azért, mert EZEK készülnek valamire?

Összegzés: A megfigyelés folytatását javaslom, sőt, a megfigyelés kiterjesztését a megfigyelés homlokterébe került új szereplőkre. [Nevek a „IV. sz. mellékletben”!] Új munkatársak bevonása szükségszerűnek tetszik! Összehangolt nemzetközi akcióóra lenne szükség, a Béketábor államvédelmi hatóságainak összevont támadására a sötétben bujkáló reakciós erők ellen. Én a maga helyében, ezredes úr, első lépésként azonnal [holnap!!!] lefoglalnám hatóságilag az összes romániai befőttesüveget. Biztos, ami biztos.

Cluj, 197[a dátum további része egy vodkafolt miatt elmosódott, olvashatatlan]

„Törpe”
Hálózati személy

[*A gépelt jelentés alatt, a lap alján tintával ez olvasható:*] Ezt az idióta „Törpé”-t azonnali hatállyal távolítsák el a Szervtől! Szerintem buzi, de ez a legkisebb baj vele! Többet vedel, mint az általa megfigyelt célszemélyek. Lop, bizalmaskodik, hízeleg, feltűnősködik, és legfőképpen hülyeségeket beszél, hallucinál, dajkameséket akar elhitetni velünk. Befőttesüveg ezredes meg hatszáz kilós Musztafa? Mi ez, a *Diótörő* meg az *Ezeregyéjszaka* együtt, egy pálinkásüvegben denaturált szesszel és varázsgombákkal jól összerázva? Szerintem ezt az egészszet a „Törpe” találta ki, reggeltől estig be van

gombázva. Ha igaz, hogy valaki álmodik minket, akkor csak remélni tudom, hogy nem a „Törpe” az! Ki a faszom kérte tőle a vargabéles receptjét? Mi ez, valami cukkeráj vagy konyhaszakkör? Szóval, zárják be ezt a Gábriel Dunkát valahova, amíg kitisztul... Hallani se akarok róla. És szóljanak a „Félfülűnek”, hogy vegye át a „Teológus” figyelmét, de kössék a lelkére, hogy ezúttal nem akarok botrányt, kerülje el az iskoláslányokat munka közben. Még egyszer nem kaparjuk ki a kóterből! O. ezredes

[Alatta másik kézírás pirossal:] A „Félfülűt” egy hete nem találjuk. Se otthon, se munkahelyén, a Meteorológiai Intézetben nem fellelhető. Nem jelentkezik, semmilyen üzenetre nem válaszol! K. hadnagy

[Alatta harmadik kézírás grafitl:] Az a mocskos pedofil disznó, Géza Hutira a Pelisorban iszik a pultnál hetek óta. Drága szuperkémek, Kárpátok James Bondjai, keresett személy kobaltkék Dacia 1300 márkájú gépkocsija a kocsmá előtt parkol, nem olyan nehéz rátalálni. Jó lesz a fickó körmére nézni végre, a csapos kiskorú lányát akarja megszőktetni. Csak szólok... És éjszakára tegyék be a „szigorúan titkos” papírokat a széfbe, ne hagyják az íróasztalon. Az ördög nem alszik. De ha netán mégis alszik, akkor is, a végén még mindenféle exútkaparók meg exsegédhullaőrök is bepillanthatnak a kényes tartalmú aktákba. Mivé lesz így a világ? B. takarító

